

рен), до края на „Безсъници“ следват текстове, които коментират любовта и жената любовница. В тях студ, мраз и лед сковават лирическата ситуация и макар субектът да демонстрира неистово желание за топлина, той остава „вдървен от студ“. Особено показателни са „Без път“ и „Затмение“.

В „Без път“ лирическият субект е понесъл на ръце спящата Любов (като женско тяло!), разкъсал си сърцето, „со струите/ на топла кръв да- но те мога стопли“:

Че готов

на всичко, аз те нося – и крепи,
крепи ме любовта, любов!

Спи – спи!...

Спи ли Любовта, или е мъртва? По-скоро тя е в своето ембрионално състояние на вечност и пред-раждане, без да е оповестено ще се състои ли действителното раждане. По-важното е, че тук идеята за любов изцяло замества образа на любимата, нещо повече – тя изземва функциите ѝ:

Вървя.

Глава безгрижно приклонила
на рамото ми; стегнала ръце
детински привично на мъжка шия;
под южни небеса в съня си млад
унесена: ти спиш.

В „Затмение“ лирическият субект говори на своята любима, а тя стои пред мъртвото тяло на тяхната любов. Инсценирано е погребване на любовта, на погребението присъстват мъжът и жената, която е убила любовта им. Стихотворението е и оплакване на любовта, обвинение към любимата, но все пак финалът е: „аз ще жала тебе и любов, – своята любов!“ Любимата и любовта са две различни същности. Любовта е винаги чиста и невинна, докато жената е и греховна.

Любовта, вече мъртва или спяща (както е в „Без път“), е извън влюбените мъж и жена, тя е нещо трето, обгрижена от вечност и нетленност. Любовта съществува извън конкретните реалии на живота; макар и въплътена в женски образ, тя е трансцендентна – възможно-невъзможна, очаквана и неслучила се, оплакана, но и чакана. Затова и определенията, с които е характеризирана от поета, са максимално клиширани и общи. Тя е „злочеста и честита“, „символ на живот“, „кристал/ от чистота“, „от нежност цяла изтъкана“.